

Saa fandt hun paa at sige:

„Jo, ser De, Hr. Hansted . . . Som De maaske veed, skal vi idag have en Smule Selskabelighed her i Præstegaarden.“

„Ja, det forekommer mig virkelig, at jeg har hørt en Fugl synge derom.“

„Naa, ja — gør De kun Nar! Den Slags Ting bliver nu altid til en Begivenhed herude paa Landet, hvor der Aaret rundt ikke sker noget interessantere — hvilket iøvrigt netop beviser, hvad jeg før har sagt om den Sag. Men nok om det! . . . Som De sikkert allerede har forestillet Dem, vil jeg blive den elskværdigste Værtinde for vore Gæster. Disse ere — saa vidt jeg veed — de Herrer Peter Nielsen og Niels Petersen og Peter Nielsen Petersen og Niels Petersen Nielsen . . . Ja, nu skal De slet ikke saa forarget rynke Deres Bryn. Jeg har saamænd ikke det ringeste imod de kære Mennesker. Kun kan jeg ikke forlige mig med, at de spytter paa mine Gulvtæpper — ja, for det var der sidste Gang en, der gjorde. Mulig er sligt en Ytring af den Følelsernes ædle Umiddelbarhed, hvorom De før talte saa smukt; men ikke desmindre er jeg den helst foruden . . . Og nu var det altsaa, jeg vilde bede Dem om, at ogsaa De vil vise Dem rigtig elskværdig mod vore Gæster iaften. Og skulde det paa en eller anden Maade hænde, at jeg i Aftenens Løb fik Forfald — f. Eks. ved, at jeg blev overfalden af min store Hovedpine eller sligt — saa er De nok saa god at være min galante Stedfortræder hos Damerne.“

„Frøkenen kan — som De veed — ganske befale over mig,“ svarede Emanuel, idet han med ironisk Høflighed blottede sit Hoved og bukkede. „Er der ellers noget, hvormed jeg kan være Frøkenen til Tjeneste?“

„Ja — De vil nok vise Dem saa forekommende for en Gangs Skyld ikke at være altfor upræcis idag. Jeg tror, at Fader ved denne Lejlighed vil blive særlig utaalmelig, dersom vi skulde blive nødt til at vente efter Dem. Kom derfor hellere en halv Time før Tiden — saa kan De ovenikøbet hjælpe mig lidt med Arrangementet.“

„Jeg skal gøre mit bedste! . . . Men saa maa De virkelig